

Redactare: *Daniel Voicea*

Tehnoredactare: *Mariana Radu*

Copertă: *Luca Emil Cornel*

Ilustrații interior și copertă: *Rora Paliga*

Titlul original: *BOLEST*

„Překlad této knihy byl podpořen
Ministerstvem Kultury České Republiky.”

„Traducere apărută cu sprijinul
Ministerului Culturii Republicii Cehe.”

Copyright © The Estate of Vladimír Holan c/o Aura-Pont s.r.o.,
Prague, Czech Republic

© 2017 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOLAN, VLADIMIR

Bolest = Durere : jurnal poetic 8 ianuarie 1949-4 mai 1955 /

Vladimír Holan ; trad.: Sorin Paliga. - București :

Meteor Publishing, 2017

ISBN 978-606-910-055-4

I. Paliga, Sorin (trad.)

821.135.1

Vladimír Holan

Bolest --- --- Durere

Jurnal poetic:

8 ianuarie 1949 – 4 mai 1955

Traducere din limba cehă
de *Sorin Paliga*

PO LETECH U MAMINKY

To je ta chvíle, kdy oheň v krbu
je třeba přikrýt popelem...

Udělať to ruce tvé staré matky,
ruce, které se třesou, ale ruce,
jejichž třesení je stále ještě mírou
ubezpečení...

Zkolébán jimi usínáš

a je ti dobře... Obyčej, teplo, slast a klid,
důvěrnost dechu s něčím až rajsky zvířecím,
to obdarován být i darujícím,
když ztratíš sama sebe:

popírají, že by ti bylo přes čtyřicet.

A vskutku, zavzlykáš-li k ránu,

pak je to jenom proto,

že dítě se ze sna nikdy nesměje, ale vždycky jen
pláče...

Dítě!

DUPĂ ANI LA MAMA

E clipa când trebuie să acoperim

focul din vatră cu cenușă...

Mâinile tale de mamă bătrână fac asta,

mâini tremurătoare, dar mâini

al căror tremur sunt încă măsura

vegheii...

Legănându-le adormi

fericită... Obiceiuri, căldura, bucuria și liniștea,

confidența răsuflării cu ceva de rai animalic,

fiind dăruit și celui ce dăruie,

când te pierzi singură:

se îndoiesc de anii tăi trecuți de patruzeci.

Și în adevăr, dacă oftezi în zori,

este doar fiindcă

un copil nu râde nicidecum în somn,

ci doar plânge...

Copil!

I KDYZ...

I když mi, lásko, stále unikáš,
jsi moje ustavičná přítomnost, ó jistě!
Tak jako vodopád:
i když jej stále opouští voda stále táž,
on stále zůstává na tomtéž místě ...

CHIAI DACĂ...

Chiar dacă, iubire, mereu fugi
Ești prezentul meu statornic, o desigur!
Așa precum o cascadă:
chiar dacă apa, mereu aceeași, o părăsește
Pe mai departe rămâne aceluiași loc...

EVA*Marii Tomášové*

Bylo to v nové víno... Podzim
oplétal už lahve štípaným proutím
a had, ne už na kameni, ale pod vřesem,
lehl si na bříško a přikryl se hřbítkem.

„Krása ničí lásku, láska krásu!“ řekla mi.
A jako kdysi tamzdejší antickým bohyním
bylo obětováno v počtu lichém,
myslila přitom jenom na sebe,
lhostejně si představujíc
věčnost bez nesmrtelnosti...

Byla tak krásná, že kdyby se mne někdo zeptal,
kudy jsem s ní šel, jistě bych nemluvalo krajinách
(už proto ne, že jsem cítil všechnu bezmoc slova
a že slabikovat mlčení
mohl by jen déšť padající na trestnici).
Byla tak krásná, že jsem chtěl
žítí znova, ale docela jinak.
Byla tak krásná, že na bláznovství mé vášně
čekalo ještě celé, celé šílenství...

EVA*Mariei Tomáš*

Era timpul vinului nou... Toamna
înfășurase sticlele cu un clește tăios
iar șarpele, nu pe piatră, ci sub iarba neagră,
se târa acoperindu-se cu mormântul.

„Frumusețea ucide amorul, amorul
frumusețea!” îmi spuse.
Și, așa cum unei zeițe străvechi a locului
îi fusese adusă jertfă în număr impar,
se gândea doar la sine,
închipuindu-și indiferență
eternitatea fără nemurire...

Era atât de frumoasă, încât de m-ar fi întrebat
cineva,
unde am mers împreună, cu siguranță nu aș
vorbi de acele locuri
(și nu fiindcă simțisem toată neputința vorbei
iar a silabisi tăcerea
ar putea fi doar ploaia căzând peste închisoare).
Era atât de frumoasă, încât am dorit
să trăiesc iarăși, dar cu totul altfel.
Era atât de frumoasă, încât o întreagă nebunie
aștepta demența patimii mele...

SCHŮZKA

Děšť bez stromů... Namoklé seno...
 Otevření plynu...
 Oblak smažený na pánvi měsíce...
 Mžikání... Mžourání... Mizení tvarů...
 Divže nezakopli o kolečko na hřbitovní hlínu...
 „Máte mne ráda?“ – Ano!
 „Milujete mne?“ – Ne!

ÎNTÂLNIRE

Ploaie fără copaci... Fân ud...
 Gaz deschis...
 Un nor prăjit în tigaia lunii...
 Clipiri... Priviri... Disparația formelor...
 De mirare că nu au stricat mormântul
 cu bicicleta...
 „Mă placi?“ – Da!
 „Mă iubești?“ – Nu!

JESKYNĚ SLOV

Ne beztrestně vstupuje jinoch se světlem
do jeskyně slov... Odvážný, sotva tuší,
kde se to octl... Mlád, i když trpící,
neví, cože je bolest... Předčasně mistrovský,
uprchne, aniž vkročil,
a vymluví se na neplnoleté století...

Jeskyně slov!...

Jen skutečný básník a na vlastní vrub
v ní prošil křídla a to,
jak je navracet zemské tíži
a neublížit oné, která přitahuje zem...

Jeskyně slov! Jen skutečný básník
se vrací z jejího mlčení,
aby, už stár, nalezl plačící dítě,
odložené světem na její práh...

PEȘTERA VORBELOR

Nu fără pedeapsă adolescentul duce lumina
în peștera vorbelor... Îndrăzneț, poate presimte
unde se află... Tânăr, chiar suferind,
nu știe durerea... Dibaci timpuriu,
dispare fără măcar să intre
apoi acuză secolul incomplet...

Peștera vorbelor!...

Doar poetul adevărat, pe propria răspundere
înnibunind își pierde acolo aripile,
și cum să le întoarcă forței terestre
și să nu rănească pe cea care o atrage
pământul...

Peștera vorbelor! Doar poetul adevărat
din tăcerea ei se întoarce,
pentru ca bătrân să întâlnească un copil
plângând,
așezat de lume în pragul ei...